

— Anh ấy đến chưa ?

Cô gái đáp :

— Thưa rồi. Lúc nãy, xe vào, tôi thấy anh ấy ngồi núp sau đồng gạch. Ông yên tâm. Anh ấy quen thuộc tòa nhà này như nhà riêng vậy. Tài xế thủ cũng không đến nỗi thua ai. Với hai xác giờ đạn thuốc mê trong súng băm thành, anh ấy có thể triệt hạ một trung đội võ trang cực mạnh. Công an Lào không bao giờ leo hành đến đây. Còn họ thì chắc chắn là không bao giờ ngờ tới. Văn Bình khôn ngoan, tài giỏi như vậy mà còn không biết, nữa là...

Ông Hoàng quay sang Lê Diệp :

— Anh nhớ hết chưa ?

Lê Diệp đáp :

— Tôi có thể đọc lại, không sai một dấu chấm phết.

— Trước khi anh bắt tay vào việc, tôi cần nhắc lại một vài điều căn bản. Khi cần giải thích dài dòng, anh đã hiểu tại sao tôi phải cất công lên đây với anh. Vì công tác của ta có thể thay đổi vào giờ chót. Cho đến phút này, ta có thể nói là đã thành công được non nửa. Phần còn lại hoàn toàn tùy thuộc vào anh.

Thường lệ, không ai lọt được vào tòa đại sứ Bắc Việt. Nhưng, đêm nay, tôi tin là mọi việc sẽ bớt phức tạp hơn nhiều. Bên trong hàng rào, họ còn hàng rào thép gai thứ nhì, cao gần bốn thước, luôn luôn truyền điện 320 vôn. Chạm vào sẽ té ngã, đồng thời chuông báo động reo lên. Tuy nhiên, đêm nay, họ phải cúp điện. Thứ nhất, vì có hỏa hoạn. Thứ hai, vì nhân viên của họ cần vượt tường trốn ra.

Như vậy, anh có thể nhảy vào vườn dễ dàng, sau khi ngọn lửa đầu tiên nổi lên. Anh nên nhớ kỹ điều này : bộp hương đông, tây, nam, bắc đều có bãi mìn, loại mìn muối rất nhạy, đụng nhẹ là nổ tung. Ban ngày, bãi mìn được che kín bằng chướng ngại vật, tối đến, những chướng ngại vật này được dẹp bỏ, biến sứ quán thành một pháo đài kiên cố.

— Thưa, theo họa đồ, tôi sẽ đột nhập bằng hương đông, sau lưng sứ quán trong một hành lang rộng hai thước. Tôi mang loại giày đặc biệt số 743 của Sở; có tác dụng chống mìn.

— Anh nên thận trọng. Giày 743 được gắn ở mũi một bộ phận điện tử, có thể đánh hơi thấy mìn. Cách trái mìn 20 phân, nó sẽ phát ra luồng điện 30 vôn làm bàn chân anh rung rung, giúp anh có thời giờ bước sang chỗ khác.

Vượt khỏi bãi mìn, anh mới thẳng được một phần mười mà thôi, vì anh phải lên vào nhà sau, trèo cầu thang cấp cứu lên lầu, vào phòng Trần Chương. Tôi hy vọng anh không gặp ai. Nếu gặp, anh phải đối phó ngay, kín nhem và thần tốc. Khẩu súng thuốc mê của ta rất hiệu nghiệm, trúng đạn là gục ngã lập tức.

Sau khi lọt vào phòng Trần Chương, anh chỉ có từ 2 đến 4 phút, anh ráng thực hiện kế hoạch trong khoảng thời gian đã định.

— Tôi xin nhớ.

Lê Diệp lặng lẽ xuống lầu.

Trong phòng chỉ còn lại ông Hoàng và thiếu nữ bí mật. Ông Hoàng ngoắt tay, cô gái từ từ lui ra hành lang.

15 phút sau, ông Hoàng ra cửa sổ, dùng ống viễn kính chiếu sang sứ quán Bắc Việt. Rồi ông điềm nhiên ngồi hút xi-gà Ha-van.

Khác mọi lần, ông Hoàng không mặc bộ âu phục cũ kỹ, và sơn chỉ bất hủ. Có lẽ là lần đầu ông cài trang : sơ mi ngắn tay xanh thẫm bỏ ngoài quần, chân dận giày đế cao su êm ru, đầu đội cát-kết đen, xum xụp xuống tận mắt.

Cái hộp chữ nhật như hộp bích quy Lu trên bàn phát ra tiếng tút tút quen thuộc. Ông Hoàng giạt mình, nhồm dấy, bấm nút :

— Tôi nghe đây.

Hộp này là hệ thống walkie-talkie tối tân, liên lạc trực tiếp giữa ông Hoàng và Lê Diệp, trên một tần số bí mật, các máy nghe khác không bắt nổi.

Tiếng nói khàn khàn của Lê Diệp cất lên trong căn phòng vắng vẻ :

— Thừa, lửa đã cháy rồi, tôi đang ở trong phòng Trần Chương. Tuyệt nhiên không gặp ai hết.

— Tủ sắt ra sao ?

— Kiểu ZV-917-H của Tiệp khắc.

— Kích thước ?

— Cao 1th85, ngang 75ph, sâu 60ph. Gồm hai ống khóa.

— Thế thì may. Đó là kiểu 1952 có ba vỏ thép và vỏ khí bí mật. Anh cắt giấy điện chưa ?

— Rồi. Tôi sợ còn một đường giấy thư hai nữa. Hiện tôi đang tìm.

— Không. Loại 1952 này chỉ có một đường giấy mà thôi. Anh bắt đầu mở đi. Cần thận : vụn từ phải sang trái, ngược chiều kim đồng hồ.

Ông Hoàng nghe tiếng cách. Tuy không thấy mặt Lê Diệp song ông Hoàng đã đoán biết chàng sẽ vờn đồ bộ hơi dây mình, mặt dán vào ổ khóa mà kèn sáng loáng, chưa dưng cạm bẫy hiểm hóc.

Lê Diệp là chuyên viên mở tủ sắt, cũng như Văn Bình, và các điệp viên thượng thặng quốc tế. Nhưng tủ ZV-917-H này thuộc vào loại tối tân, khó mở nhất, nên ông Hoàng phải trực tiếp điều khiển bằng làn sóng điện.

Ông Hoàng biết được những bí mật ghê gớm của tủ ZV là do sự hợp tác chặt chẽ giữa sở Mật vụ Việt nam và Trung ương Tình báo Hoa kỳ, CIA. Cơ quan CIA gài được nhân viên trong xí nghiệp quốc doanh chế tạo tủ sắt ZV ở Tiệp khắc. Mỗi quốc gia trong khối Nga-Hoa đặt làm một loại tủ riêng, ZV nghĩa là dành cho Bắc Hàn và Bắc Việt, 917 là mật số về ổ khóa, và H. là mật số về hệ thống phòng thủ.

Nhân viên CIA chụp lên được bằng mật số về ổ khóa và hệ thống phòng thủ kết sắt, và chuyển bản sao cho ông Hoàng. Tuy nhiên, ông Hoàng còn phải khắc phục trở ngại cuối cùng nữa mới hy vọng mở được tủ kết ; đó là tìm ra chữ số của ổ khóa thứ ba. Hai ổ thứ nhất có thể mở dễ dàng, nhờ chia được rên sẵn.

Nhưng còn ổ khóa chữ số..

Ông Hoàng đã giải quyết khó khăn này một cách hoàn toàn khoa học : trong văn phòng của Trần Chương, ông cho người lên đặt một dụng cụ truyền âm đặc biệt. Đặc biệt vì nó chỉ ghi âm tiếng mở lách cách của ổ khóa chữ số. Ghi âm xong, nó chuyển ra ngoài, một dụng cụ tiếp vắn khác chuyển tới một địa điểm bí mật và thu vào băng nhựa.

Bảng nhựa này được trao cho ban chuyên viên của sở Mật vụ. Và 24 giờ đồng hồ sau, ông Hoàng đã khám phá ra chữ số.

Ông Hoàng giục :

— Đến đâu rồi ?

Lê Diệp đáp qua walkie-talkie :

— Thưa, đã mở xong khóa thứ hai.

— Roi đèn bấm vào... Xem trước mặt có bao nhiêu nút ?

— 3.

— Màu sắc ?

— Xin kể từ trái qua phải : thứ nhất là vàng, thứ hai là đỏ, thứ ba là đen.

— Cần thận : bấm nút đỏ, đúng 3 lần. Bấm không đủ 3 lần thì ổ khóa chữ bị hóc, nửa giờ sau mới xoay được. Còn bấm trên 3 lần thì đạn độc được xi-a-nua sẽ bắn ra. Bấm đi...

— Bấm xong rồi...

— Bây giờ, anh mở ổ khóa chữ : cần thận, xoay ổ khóa từ trái sang phải, nhớ chưa, từ trái sang phải, thuận chiều kim đồng hồ. Anh thấy mũi tên đỏ trên ổ khóa không ?

— Thưa thấy.

— Nó chỉ đúng số nào ?

— Số 8.

— Cần thận : ổ khóa này gồm 18 số, chứ không phải 9 số, từ 0 đến 9 như thường lệ. Nó gồm những số từ 0 đến 9 bằng mực đỏ, và từ 0 đến 9 bằng mực xanh. Vậy đây là số 8 nào ?

— Xa h.

— Vây, anh xoay một nấc đến 9 rồi ngừng lại.

— Thưa rồi.

— Xoay từ số 0 đỏ đến số 8 đỏ.

— Rồi.

— Có nghe tiếng gì lạ không ?

— Tiếng rì rầm như động cơ xe hơi, nhưng nhỏ hơn nhiều.

— Trong 5 giây, tủ sắt sẽ mở. Bên trong gồm 3 ngăn. Anh kéo ngăn phía trên, trong đó có những tài liệu góc trái, có ngôi sao đỏ 5 cánh. Xong chưa ?

— Rồi. Thưa, chỉ có 2 tài liệu.

— Chụp đi. Anh chỉ có 90 giây.

Thời gian lạch lùng trôi qua. Cách ông Hoàng 300 thước, Lê Diệp dang quỳ gối xuống đất, bấm nút máy ảnh. Máy ảnh này là kỹ công của kỹ thuật điện tử Hoa kỳ : mỗi giây đồng hồ, nó tự động chụp một tấm, tự động lên phim, và chụp không cần ngắm, không cần đèn riêng.

Tài liệu gồm đúng 40 trang, kể cả thời gian giờ từng trang Lê Diệp chỉ mất 80 giây. Đang còn 10 giây phò du nữa. Bỗng hơi chảy đầm đìa trên mặt, Lê Diệp không dám đưa ống tay lên lau, sợ phí thời giờ quý báu.

Tiếng ông Hoàng lại vọng ra :

— Hết 90 giây. Xong chưa ?

Lê Diệp thở phào :

— Rồi.

— Đóng tủ lại. Chữ số, nhớ xoay về số 8 xanh. Còn hai ổ khóa kia, mặc kệ nó. Nó sẽ tự động khóa lại khi anh xập cửa. Bên ngoài, lửa đã bắt đầu cháy lớn, anh phải ra ngay mới kịp.

Nhanh như nhái bén. Lê Diệp phi thân ra cửa cái máy ảnh nhỏ xiu được cất kỹ trong túi. Bên ngoài, tiếng chân người chạy rần rần, và tiếng kêu «cháy, cháy»...

Sau hồi này tối om giờ đây sáng rực. Tuy vậy, Lê Diệp không sợ bại lộ vì mọi người đều bận chữa lửa, và mọi người đều vất giơ lên cổ chạy bán mạng như chàng.

Trong chớp mắt, chàng đã vượt qua bãi mìn và hàng rào thép gai. Khi trời ở trong và ngoài sứ quán Bắc Việt không khác nhau, một mùi âm thấp làm người khỏe húng hắng ho, thế mà ra đến ngoài Lê Diệp lại cảm thấy thơ thới, như kẻ nghệt thờ được đưa vào lều dưỡng khí.

Xe hơi vẫn đợi chàng ở chỗ cũ. Chàng vọt lên. Phía sau, cảnh huyền ảo bốn dân. Hóa hoạn đã được chế ngự. Trừ một gian phòng hành chính bên dưới bị thần lửa viêng thắm, toàn thể sứ quán đều nguyên vẹn.

Mọi việc xảy ra trong vòng 10 phút. Và 10 phút này đã được ông Hoàng lợi dụng triệt để.

Ngay sau khi Lê Diệp lọt vào tòa đại sứ Bắc Việt, tiếp theo tiếng kêu hỏa hoạn đầu tiên, ông tổng giám đốc mật vụ đã dán mắt vào cái đồng hồ bấm giờ Seiko đặt ngay ngắn trên bàn. Tuy nổi tiếng bình tĩnh, ông cũng cảm thấy sốt ruột và cũng muố thời gian chạy chậm lại. Ông tính toán từng giây đồng hồ: 3 phút vào, 3 phút ra, 4 phút bên tủ sắt, vì chỉ 10 phút. Lê Diệp không thể ở lại lâu hơn nữa.

Lê Diệp phải hoạt động nhậm lệ trong vòng từ 2 đến 4 phút là do 2 nguyên nhân: thứ nhất, thời

gian, thứ hai, quan trọng hơn, đó là sau 5 phút, tài liệu sẽ nhòe hết chữ để rồi tan thành than.

Thật vậy, tủ sắt ZV được chế bằng thép riêng, trang bị võ khí phòng thủ riêng, giấy được dùng để ghi chép tài liệu cất trong tủ sắt cũng được làm theo một công thức riêng, hoàn toàn bí mật, và hoàn toàn hữu hiệu. Giấy này trắng ngà và hơi dày như giấy 80 gram được dùng để đánh máy chữ, khi chế tạo, được trộn vào một hóa chất đặc biệt, hễ tay người đụng vào là nhòe chữ và giấy cháy thành than.

Vi vậy Lê Diệp phải đeo găng. Tuy nhiên, không phải găng da thường vì da thuộc cũng làm hỏng giấy. Mà là găng tê ri len dày cộm.

Đề phòng gián điệp chụp lén, giấy này chỉ có thể được mang ra khỏi tủ lâu nhất là 5 phút. Vì vậy, Lê Diệp phải mang theo máy ảnh riêng.

Đến khi biết chắc chắn Lê Diệp đã ra khỏi vùng nguy hiểm, ông Hoàng mới xô ghế đứng dậy. Cô gái bí mật đứng chờ ông trên ngưỡng cửa không biết từ bao giờ. Dáng điệu khoan thai, ông rút một hơi xì-gà Ha-van. Đột nhiên, ông khen:

— Chà, ngon ghê!

Cô gái giạt mình:

— Thưa, ông khen Lê Diệp phải không? Lê Diệp giỏi thật! Nếu là người khác thì nửa giờ vị tất đã xong.

— Ông Hoàng cười:

— Không, tôi không khen Lê Diệp. Điều xì-gà này ngon ngoài sức tưởng tượng nên tôi khen, Xì-gà của thủ tướng Castro đấy... Chở từ Cuba sang đây biểu tội...

Trong bóng tối, cô gái trợn tròn mắt, nhìn ông già. Nàng quen ông Hoàng đã lâu, và hơn một lần đã phục vụ dưới quyền ông, song đây là lần thứ nhất, nàng nghe ông ca ngợi thú hút xi-gà Cuba giữa lúc cần tập trung tư tưởng để điều khiển một công tác thập phần hiểm nghèo.

Thấy nàng ngạc nhiên, ông Hoàng nhún đôi vai gầy gò, và mỉm cười thân mật như cha với con :

— Cô lại ngạc nhiên rồi... Ừ, kể ra cô ngạc cũng phải. Trên thế giới, tôi mới thấy Văn Bình, Z.28 có cái tính dở hơi này... Trong khi thiên hạ sợ cuống cuống thì cười tươi như hoa, mọi người lo bạc đầu thì uống sâm banh và du hí thực mạng. Tôi cũng có tính như Văn Bình. Có lẽ tôi cần truyền lại cho cô.

— Thưa... ông vừa bảo là tính dở hơi...

— Ấy, nghề của cô và tôi là nghề dở hơi, nên tính tình, thói quen, tư tưởng... cũng cần phải dở hơi cho thích hợp. Ngủ vụng điệp báo có một danh từ lạ lùng, tạm gọi là « lạc tán tư tưởng »..

— Thưa, « lạc tán tư tưởng ».. ? Tôi mới được nghe lần đầu.

— Dĩ nhiên, vì danh từ này do Văn Bình đặt ra. Người ta thường nói đến « tập trung tư tưởng » hoặc « phân tán tư tưởng ». Bị tra tấn tàn nhẫn, muốn khỏi đau đớn, phải làm thần kinh hệ tê liệt tạm thời bằng phương pháp « tập trung tư tưởng ». Nói nôm na, là nghĩ đến một chuyện nào đó để quên tra tấn. « Phân tán tư tưởng » là nghệ thuật « tập trung tư tưởng » được đưa lên mức độ tinh vi. Thay vì « tập trung », người ta « phân tán » tư

tướng, cùng một lúc nghĩ đến năm, bảy việc khác nhau. « Lạc tán tư tưởng » là nghĩ đến những việc vui. Về phần tôi, tôi chỉ có thể nghĩ đến xi-gà Ha-yan, vì ngoài thú hút xi-gà, ra tôi không còn thú nào khác.

Đột nhiên, ông Hoàng đổi giọng, giọng nói thân mật và trẻ trung mà cô gái chưa bao giờ được nghe.

— Lát nữa, Văn Bình sẽ nổi trận lôi đình như thường lệ. Sợ rằng Văn Bình sẽ dọa từ chức, hoặc từ chức thẳng tay. Vì vậy, tôi phải nhờ đến cô. Trong lúc này, Sở rất cần một điệp viên tài giỏi về mọi mặt như Văn Bình. Tôi không thể cho Văn Bình biết mọi chi tiết của kế hoạch vì những lý do mà cô đã thấy. Thôi, chúng ta lên đường ngay kéo chậm.

Cô gái mở cửa cho ông tổng giám đốc lên. Nàng định ngồi xuống phía vô-lăng, song ông Hoàng gạt đi :

— Lâu lắm, tôi chưa lái xe. Đêm nay, cô cho tôi rượt lại một lát.

Cô gái há miệng toan phản đối, nhưng sức nhớ ông Hoàng là một cụ già bướng bỉnh nên lại lặng thinh.

Nàng không ngăn được sự sốt khi thấy ông Hoàng xử dụng xe hơi nhanh nhẹn và gọn gàng không kém thanh niên, và có lẽ còn hơn cả thanh niên ba mươi tuổi nữa. Động cơ vừa rú tròn trịa, ông Hoàng đã gài số-không phải số một mà là số hai-tổng hết ga xăng, bốn bánh chồm trên đường, phóng nhanh vào đêm tối.

Thì ra ông Hoàng chỉ già về tuổi tác, chứ về khối óc sáng suốt và gân cốt thì chưa già. Nàng được nghe nhiều người thuật lại trong chuyện đơn

thương độc mã công tác tại Phi luật tân (1), ông đã lái xe đua, lao như tên bắn giữa những đường phố đông đúc?... Khi ấy, nàng đình ninh nhân viên của Sở đặt ra một huyền thoại để tặng bố: ông tổng giám đốc ốm yếu, bây giờ nàng mới chứng kiến sự thật tận mắt.

Kim tốc độ vượt qua con số 120. Cô gái nói to:

— Xin ông hãm bớt. Bệnh tim tái phát thì...

Ông tổng giám đốc cười:

— Ô, lên cầu thang tôi thờ hồng học chẳng qua vì từ nhiều năm nay tôi quen dùng thang máy. Chứ còn xe hơi... xe hơi là một phần của đời tôi. Có lẽ cô chưa biết thuở thiếu thời tôi sống bằng nghề thử xe hơi và phi cơ. Đêm nào, trước khi lên giường ngủ, tôi cũng phóng xe đua hàng trăm cây số. Trong số nhân viên của Sở, Văn Bình giống tôi nhiều nhất.

Cô gái cảm thấy lòng se lại khi nghe ông tổng giám đốc nhắc đến tên Văn Bình. Dường như chàng là từ thạch và nàng là sắt. Nàng yêu chàng một cách thần nhiên, cũng như đã yêu hàng chục người đàn ông đại gái khác trong quá khứ. Nàng yêu chàng theo chỉ thị đặc biệt của ông Hoàng. Nàng đình ninh sẽ quên chàng dễ dàng. Ngờ đâu..

Ngờ đâu, nàng đã yêu chàng thành thật..

Chiếc Opel đen sì phóng ra bờ Sông. Ban đêm, sông Cửu long lấp lánh như chứa lân tinh.

(1)— Xin đọc «Bí mật Hồng Kông» quyền thượng và quyền hạ, đã xuất bản và tái bản, Tân Quang, tổng phát hành.

• Tòa đại sứ Nam Việt hiện ra bên trái. Cửa cổng mở rộng, bên trong le lói ánh đèn.

Cô gái làm bầm một mình:

— Anh ơi!

x x

x

Lửa bốc rần rần.

Thoạt nhìn, Văn Bình tưởng mái nhà đối diện chìm ngập trong biển lửa đỏ ối. Nhưng một phút sau chàng mới nhận thấy nghệ thuật đốt nhà tinh vi và khôn ngoan của nhân viên sự quán Bắc Việt. Ngọn lửa lên cao nhưng được thu hẹp vào một góc.

Dưới ánh sáng bập bùng, Văn Bình thoáng thấy hai bóng đen. Họ vượt ra ngoài hàng rào kẽm gai, rồi chạy như bay về phía chàng đậu xe.

Nhanh nhẹn, chàng mở cửa. Cả hai thót lên. Chàng rõ máy, động cơ nổ ngon lành, và trong chớp mắt xe hơi vọt ra đường cái. Liếc bằng đuôi mắt, Văn Bình nhận ra Thiên Hồng.

Thiên Hồng trong ảnh đẹp hơn Thiên Hồng ở ngoài bằng xương, bằng thịt. Chàng mỉm cười:

— Hân hạnh.

Thiên Hồng nhìn chàng, vẻ mặt chứa đầy lo sợ và sùng sốt. Gã đàn ông ngồi bên vẫn làm lì như pho tượng.

Văn Bình lái ra bờ sông. Bờ sông Cửu long. Tim Văn Bình đột nhiên đau nhói. Kế hoạch Cửu long.. thảo nào người ta đặt kế hoạch này là kế hoạch Cửu long..

Đến khi xe hơi chạy vào sân sự quán, và cánh cổng sắt từ từ khép lại, gã đàn ông mới thở phào, giọng sung sướng:

— Thế là xong.

Văn Bình giạt mình khi thấy một bóng người cao lêu nghêu chực sẵn trên tam cấp.

Bóng người cao lêu nghêu này là Lê Diệp. Ông Hoàng và Lê Diệp không dư thời giờ để lên Vạn tượng nghỉ mát. Và lại, Vạn tượng là một thị trấn nóng bức, đầy bụi, thiếu mọi tiện nghi cần thiết. Ông tổng giám đốc phải từ giả Sài Gòn, tạm gác hàng chục hồ sơ quan trọng, chắc chắn không phải để đón tiếp đệ nhị tham vụ sứ quán Hoài Thanh hoặc đại tá Trần Chương, con hùm xám điệp báo của sứ quán Việt Nam dân chủ cộng hòa.

Nghĩa là ông Hoàng còn có một mục đích nào khác. Một mục đích vô cùng trọng đại mà không hiểu vì cố ý hay vô tình ông không thông báo trước cho chàng.

Văn Bình cảm thấy thái dương nóng rầu. Lửa tức giận bốc cháy ngùn ngụt trong lòng chàng. Chàng muốn tóm cổ chàng sếu vườn Lê Diệp, bịt thân nhất đời, để ném tung ra ngoài đường. Đường như dọc được ý nghĩ của chàng, Lê Diệp chỉ để ý tới cặp tình nhân miễn cưỡng vừa tới.

Lê Diệp nghiêng đầu, đơn dả :

— Chào anh Hoài Thanh. Chào cô Thiên Hồng.

Đại tá Trần Chương—trong bộ vá Hoài Thanh—li nhí chào lại. Thiên Hồng không đáp, mặt cúi xuống bên nhà, dáng điệu mệt mỏi.

Lê Diệp lại nói :

— Chúng tôi đã dọn xong phòng ngủ. Mời các bạn nghỉ ngơi một lát. Sáng mai, đúng 5 giờ, sẽ có phi cơ riêng về Sài Gòn.

Văn Bình đứng án ngữ ngay cửa ra vào mà Lê Diệp vẫn coi như không có. Chàng sếu vườn giang tay, xô cửa phòng bên, làm hiệu cho Thiên Hồng ;

Văn Bình đang tần ngần thì cửa phòng hé mở. Qua cửa, chàng thấy khuôn mặt già nua quen thuộc của ông Hoàng. Chàng lặng lẽ tiến vào. Ông Hoàng kéo ghế mời :

— Anh ngồi xuống đây. Thành thật khen ngợi anh.

Văn Bình vẫn đứng sững giữa nhà, giọng pha vẻ bức bối :

— Ông khen ngợi thành thật hay châm biếm ?

Ông tổng giám đốc cười :

— Anh đừng giận tôi, tội nghiệp. Bắt buộc tôi phải dùng an thần con mồi. Vì trừ anh ra, không ai làm tròn được nhiệm vụ khó khăn và bạc bẽo ấy.

— Cảm ơn ông. Lần đầu tiên, ông an ủi tôi. Ông đã biết người đàn ông và người đàn bà vào sứ quán là ai chưa ?

— Theo căn cước, người đàn ông là đệ nhị tham vụ Hoài Thanh, còn người đàn bà là Thiên Hồng.

— Không, tôi không hỏi căn cước, vì trong nghề này, căn cước chỉ là giấy lộn. Tôi muốn hỏi chân tướng của họ.

— À, thật ra người đàn ông không phải là Hoài Thanh. Theo chỗ tôi biết, hẳn là Trần Chương, đại tá Trần Chương, chỉ huy điệp báo của sứ quán Bắc Việt.

— Ông định tương kế, tựu kế, mượn tay Trần Chương để phăng ra hệ thống của địch tại miền,

Nam ư ? Đó chỉ là hy vọng viễn vọng. Trần Chương la tay cừ khôi, xô giầy vào mũi chẳng phải dễ nào, Tôi chỉ sợ ông nuôi ong tay áo mất thôi.

— Vậy anh đề nghị ra sao ?

— Bất.

— Bất Trần Chương ư ? Tôi không tin đó là thượng sách. Hẳn như cá nằm trên thớt, làm thịt lúc nào mà chẳng được.

Giọng Văn Bình tỏ vẻ gay gắt :

— Nghĩa là tôi đã bị mang ra làm trò hề... Ông nhậu tâm thật...

Ông Hoàng bàng hoàng nhìn qua cửa sổ ra sông Cửu Long màu nâu đục ngầu :

— Hừ... thoát tiên tôi cũng không định như vậy. Theo kế hoạch sơ khởi, anh chỉ có nhiệm vụ lôi kéo Hoài Thanh, nhưng mọi việc đã thay đổi quá nhanh chóng...

— Nhưng ít nhất ông cũng phải cho tôi biết. Nếu ông bận thì còn Nguyễn Hương, còn Lê Diệp..

— Nhưng đến khi ấy tôi lại không thể cho anh biết hết chi tiết...

— Vậy, tôi xin ông..

— Anh lại đòi từ chức phải không ? Được, lát nữa, sau khi tôi trình bày ngọn ngành nếu anh vẫn cương quyết, tôi cũng không dám ép... Từ nhiều tháng nay, tôi đã cho nhân viên theo dõi hoạt động của sứ quán Bắc Việt. Vu Hoài Thanh là kẻ hở thứ nhất giúp chúng ta xâm nhập sứ quán. Nhưng nếu không có hắn cũng chẳng sao.

— Vì ông đã có sẵn một mục đích quan trọng khác ?

— Phải. Vụ tổ chức thâm nhập sứ quán Bắc Việt, lôi kéo nhân viên đối phương chỉ là tầm binh phong đề ru ngủ địch mà thôi. Mục đích chính là thừa cơ địch sơ ý ta cho người lên vào chụp trộm tài liệu. Tôi được biết trong phòng Trần Chương có tủ két đựng tài liệu vô cùng quan trọng. Hầu hết báo cáo của nhân viên Trung ương Cục hoạt động tại phía nam vĩ tuyến 17 đều gửi phúc trình qua sứ quán Bắc Việt ở Vạn tượng. Phần lớn chỉ thị từ Hà nội chuyển vào Nam cũng qua đường giầy này. Nếu Trần Chương không giả dạng Hoài Thanh và rời sứ quán, nếu guồng máy phòng thủ kiên cố của sứ quán không được lôi lỏng trong 15 phút, thì đến thế kỷ thứ 25 chúng ta cũng không lọt vào nôi. Chẳng qua gây ông đập lưng ông, họ tưởng lừa được ta, té ra ta lại lừa họ.

— Ông đã đoạt được tài liệu chưa ?

— Rồi. Phần việc này do Lê Diệp đảm trách. Đảm trách với sự giúp đỡ của Sulô.

— Sulô ?

— Phải, Sulô là nhân viên tin cậy của tôi.

— Trời ơi, ông còn tin Sulô nữa ư ? Hẳn là kẻ phản phé. Lần thứ nhất trong đời, tôi thấy ông dùng làm người.

— Sulô phản phé ở chỗ nào ?

— Hôm tôi gặp lần đầu tôi khám phá ra ngay. Hẳn vừa rời sứ quán Constellation thì nhân viên của địch theo sau. Sau đó, lời nói của hắn mỗi lúc một khác, tiền hậu bất nhất. Địch đã sảng-ta hắn, bắt hắn thổ lộ bí mật. Thế mà ông lại gửi điện tin cho hắn, nhờ hắn chuyển lại cho tôi. Khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

— Rồi sao nữa ?

— Dịch đã đọc trước bức điện ông gửi cho tôi. Sulô đã chạy ba chân bốn cẳng sang Thái An. Mai kia, gặp hẳn, tôi sẽ bẻ gãy cổ.

— Anh làm rồi... Với bề ngoài rụt rè, khệnh khạng, Sulô lại là một nhân viên quyền biến, gan dạ, và nhất là trung kiên. Hẳn làm việc dưới quyền tôi đã lâu, và không những biết hẳn, tôi còn biết rõ đời tư của hẳn nữa. Tôi có thể đoán chắc với anh rằng trong suốt thời gian anh hoạt động ở Vạn tượng, nhất cử nhất động của Sulô đều được tôi cho phép.

Văn Bình, giọng mai mỉa :

— Và ông cũng cho phép hẳn trốn biệt tích sang Nồng khai nữa phải không ?

Ông Hoàng xua tay :

— Không. Hẳn không đi đâu cả. Hẳn vẫn ở đây với tôi.

Văn Bình trợn mắt :

— Ở đây với ông trong tòa đại sứ ?

Ông Hoàng lẳng lặng tiến lại cánh cửa ăn thông với phòng bên, và gõ vào 3 tiếng ngắn.

Cửa mở. Sulô khoan thai bước vào, trên vai vẫn tòng teng cái máy ảnh cũ mèm, xộc xệch, tưởng như không bao giờ đựng phim nhựa, mặt vẫn hếch lên, nửa xuẩn ngốc, nửa kiêu căng.

Sulô cúi đầu chào :

— Vâng lệnh ông tổng giám đốc, tôi phải giả vờ mèm yếu và ngu xuẩn, xin anh thứ lỗi.

Văn Bình dờ người, ngồi phịch xuống ghế.

Ông Hoàng đứng dậy :

— Thôi, trời sắp sáng rồi. Gần trưa, tôi phải tham dự phiên họp của Hội đồng Nội các để trình bày một số tài liệu chụp được trong sự quán Bắc Việt. Tôi chắc anh cũng chưa muốn về. Và lại, công việc của Sở chưa bề bộn lắm, anh có thể ở lại vài ba tuần lễ.

Được lời như cời tấm lòng, Văn Bình ném điều Sa lem vào đĩa đựng tàn trên bàn :

— Vâng, nếu ông cho phép, tôi xin nghỉ xả hơi nửa tháng. Khi hậu Vạn tượng dạo này rất tốt.

Ông Hoàng lại cười :

— Đúng. Khi hậu Vạn tượng dạo này rất tốt, nhờ có Đồng Pha lan. Người già sẽ trẻ lại, người ốm sẽ khỏe lên, tôi hy vọng anh lên cầu và trí óc sáng suốt.

Biết ông Hoàng chế riễu, Văn Bình lặng thinh. Nhưng ông Hoàng quái ác: vẫn chưa chịu buông tha:

— À, anh ở lại một mình chắc buồn, để tôi nhờ anh em trong tòa đại sứ làm hưởng đạo giùm.

Văn Bình lắc đầu quầy quậy:

— Thưa, tôi quen sống một mình, không thích bề bạn.

Ông Hoàng đặt tay vào nắm cửa. Song Văn Bình cản lại :

— Thưa ông...

Ông Hoàng tím tím cười :

— À, suýt nữa tôi quên. Tôi xin giới thiệu anh với một người bạn thân. Người ấy sẽ thay tôi thuyết phục anh.

Văn Bình lắc đầu :

— Tôi chịu đựng hết nỗi rồi... Không ai thuyết

phục tôi được đâu. Ông không cho tôi đi, tôi cũng..

Chàng ngừng bật. Cánh cửa vừa khép lại bỗng được xô ra, và một giai nhân núi lửa hiện ra bằng xương bằng thịt. Gian phòng ấm đấm của sù quán như ngập đầy ánh sáng thần tiên.

Văn Bình buột miệng, sững sờ :

— Simon.

Phải, người đẹp là Simon, hoa khôi của Vọng các ban đêm, bạn đường khăng khít của chàng. Chàng xin được ở lại đề hù hi với Simon, nhưng sợ ông Hoàng chế cười nên chông chế là ở lại nghỉ ngơi. Chàng không ngờ Simon lại có mặt vào lúc nàng không nên có mặt nhất. Ông Hoàng... lại ông Hoàng... Simon là nhân viên chim của ông Hoàng. Nàng đã cho chàng vào xiếc từ đầu đến cuối... Thế mà chàng cứ đinh ninh nàng là vũ nữ ngày thơ, không định dăng đến cuộc đời điệp báo.

Ông Hoàng dường như không để ý đến Văn Bình trong phòng. Ông ấn mũ dạ lên đầu, giọng thân mật :

— Chào cô Simon. Cô biết Văn Bình không ?

Simon đứng lại, nhìn Văn Bình một giây rồi phá lên cười. Ông Hoàng thân nhiên bước ra ngoài hành lang. Thẹn đỏ mặt, Văn Bình quên cả đưa tiễn ông tổng giám đốc xuống xe. Chàng nắm chặt tay Simon :

— Hừ, em lừa anh !

Simon cười tươi như hoa :

— Ai bảo anh háu ăn ! Em xin mãi. Ông cụ mới bằng lòng cho em ở lại Vạn tượng. Công việc của em bên Thái đang ngập đến cổ.

— Tại sao đêm qua gặp anh, em không cho anh biết ?

— Đâu được. Em có nhiệm vụ thay cái đồng hồ tay của anh bằng một dụng cụ ghi âm. Vì ông Hoàng muốn theo dõi mọi hoạt động của anh vào giờ chót.

Văn Bình cúi nhìn đồng hồ. Chàng giật mình đánh thót. Ham mê sắc đẹp, chàng không có thời giờ kiểm lại vật tùy thân nữa. Chiếc đồng hồ vỏ vàng tự động này theo chàng từ nhiều năm nay nên chàng nhớ rõ từng vết sứt, từng chỗ bị mờ. Simon đánh tráo một cái mới tinh hảo mà chàng không biết.

Dưới sân, chiếc Citroen chở ông Hoàng đã nổ máy. Simon cầm tay Văn Bình :

— Tội nghiệp ông cụ... Già cả, ốm yếu như vậy mà vẫn phải làm việc ngày đêm. Hôm nay trời xấu, về đến Paksé chắc chắn phi cơ sẽ nhồi ông cụ tha hồ mà nôn mửa. À, anh đã nói hết chuyện với ông cụ chưa ?

Văn Bình đáp ngay không nghĩ :

— Rồi.

Chàng quên hẳn ý định từ chức. Song Simon đã nhắc giùm chàng :

— Ông tổng giám đốc phàn nàn với em là lần này anh sẽ xin thôi. Ông cụ...

— Trời, ông cụ nói bao giờ ?

— Trước khi gặp anh.

Văn Bình thở dài nhè nhẹ. Gan ruột chàng có gì, ông già ma quái ấy đã thấy hết, nghe... Ông

Hoàng đã khôn ngoan dùng thần Vệ nữ để đàn áp con thiên mã bất kham.

Simon đứng sát vào người chàng, giọng nũng nịu :

— Em đã đánh cuộc với ông tổng giám đốc. Em quả quyết rằng không bao giờ anh từ chức. Nếu em thắng, Ông Hoàng phải trả 10 ngàn đô-la, và em được quyền nghỉ phép 3 tháng. Trời ơi, 3 tháng hoàn toàn hạnh phúc, hai đứa mình sẽ vù qua Thái lan dưỡng sức. Anh này, em biết một bãi biển sạch kinh khủng, mát cũng kinh khủng... Chúng mình ở trong một ngôi nhà có đơn trên núi, nhìn xuống biển, không sợ ai quấy rầy. Em đã nói trước với ông Hoàng rồi, anh ạ...

— Nói sao ?

— Em nói là trong 3 tháng nghỉ phép, Sở không được liên lạc thư từ. Anh phải hoàn toàn được tự do. Ông Hoàng đã đồng ý...

Như bị dán băng keo vào miệng, Văn Bình không thốt ra được lời nào. Mọi việc đã được Ông Hoàng tính toán kỹ lưỡng từ trước. Chàng đã rơi vào rọ, càng vùng vẫy càng bị lưới sắc cửa đứt da thịt.

Song le, đây lại là rọ lưới bí tình. Hàng triệu người trên trái đất đều mong được giam hãm như Văn Bình mà không bao giờ tặc nguyện

Simon ngoan ngoãn chia đôi môi đỏ mọng :

— Em đắc tội lắm. Anh còn giận em không ?

Dĩ nhiên là không. Trăm ngàn lần không.

Bình sinh, chàng không khi nào giận đàn bà. Phương chi nàng là Simon, giai nhân vô giá của đất Thái huy hoàng.

Simon ôm chầm lấy chàng. Chàng cúi xuống hôn thật lâu vào miệng nàng. Không rõ vì nàng dùng son môi đặc biệt, hay hơi thở khác thường của nàng mà Văn Bình cảm thấy tâm thần ngây ngất. Từ thuở quen nhau đến giờ, chàng đã hôn môi nàng hàng chục lần, và lần nào chàng cũng lâng lâng như lạc vào một thế giới chứa đầy bí mật, những bí mật lạ lùng gấp vạn, gấp triệu lần bí mật trong Bóng tối Đồng Pha Lan.

NGƯỜI THỨ TÁM

— ♡ —